

Nyt fra
ASSISI-KREDSSEN

December 2012

nr. 77

Glædelig jul!

INDHOLD:

ASSISI-KREDS DATOER

Adventshilsen	<i>side 3</i>
Øst og vest	<i>side 4</i>
Fra efterårsrejsen	<i>Side 5</i>
Frans og Kirkegaard	<i>side 7</i>
Økumenisk efterårskursus	<i>Side 14</i>
Danske Kirkedage	<i>Side 15</i>
Bestyrelsen	<i>bagsiden</i>

- Lørdag d. 23. februar 2013
Årsmøde i Enghave Kirke
- 24. maj - 1. juni 2013
Rejse til Assisi - ganske få pladser
endnu (Henvendelse til Gunnar Bach
Pedersen)
- 30. aug. - 1. sept:
reserver weekenden til efterårstur
- 28. sept. - 5. okt. Assisi-rejse
Se nedenfor
- 16. november Efterårsmøde

Årsmødet 2013

Efterårsrejse 2013

Assisi-kredsens årsmøde med gudstjeneste, generalforsamling og årsmødeforedrag finder sted lørdag d. 23. februar 2013 kl 11-16 i Enghave Kirke.
Dagsorden og program i næste nummer.

Rejse til ASSISI efterår 2013

Vi planlægger en rejse til Assisi 28. september - 5. oktober 2013.

Fly København-Rom, 7 overnatninger på klostret i Assisi, hvor vi bl.a. deltager i Frans-festen. Udflugter til forskellige franciskanske steder i Umbrien.

Rejsen ledes af: Susanne Gram Larsen og Frederik Hjerrild.

Henvendelse om rejsen til Susanne Gram Larsen,
e-mail: sglarsen@mail.dk,
tlf.: 48 26 23 89.

Adventshilsen 2012

Noget af det mest basale i verden og i livet er *grænser*. Der er grænser overalt, mellem stater, folk, sprog, kulturer, religioner, og der er grænser mellem mennesker, mellem familier, boliger, generationer, køn. Alle disse grænser er selvfølgelig og angiver en struktur for vort liv i verden og personligt. Hvordan skulle vi dog ellers orientere os, hvis der ikke var grænser?

Det modsatte af struktur er kaos. På de første sider i Biblen er det også tydeligt, at skabelse netop består i at skabe struktur i i kaos, det tomme og øde. Skabelsen er beskrevet som dét at sætte grænser mellem himlen og jorden, mellem lys og mørke, mellem dag og nat, mellem land og vand, mellem dyr og planter, mellem mennesker – ”som mand og kvinde skabte han dem”. Grænser er nødvendige og nyttige og gode, jeg gentager: grænser er gode. Disse gode grænser findes overalt, endog i noget så prosaisk som trafikken, grænsen mellem rødt og grønt lys.

At grænser kan kaldes gode, har dog én forudsætning: de må kunne overskrides. Hvis en grænse ikke kan overskrides, bliver den dæmonisk, destruktiv, livsødelæggende. Vi har med stor tydelighed også i vores tid set eksempler på fastlåste grænser som ikke kunne eller måtte overskrides: i Tyskland nazismens grænse mellem arier og jøder, i Syd-Afrika apartheids grænse mellem hvide og sorte, i Europa jerntæppets grænse mellem øst og vest. Og rundt i verden er der stadig mange fastlåste grænser mellem religioner og moralske normer, grænser der er dæmoniske og livsødelæggende, fordi de ikke kan eller må overskrides. I disse år ser vi også et sandt dilemma i en grænsedragning mellem Israel og Palæstina med mur og pigtråd, en livsødelæggende grænse.

På det mindre plan, i kirkelig sammenhæng, har vi også sét - og ser stadig - fastlåste grænser. Grænser mellem konfessioner, traditioner, holdninger og praksis. For at disse grænser ikke skal blive dæmoniske og livsødelæggende - og nok så vigtigt: en hindring for troværdigheden i den kristne kirkes mission! - er det nødvendigt at overskride fastlåste grænser. Ikke for at nedbryde grænserne, grænser er nødvendige og gode, men for livets og fremtidens skyld.

Grænseoverskridelse er hele pointen i vores kristne tro: den aldrig tidligere overskredne grænse mellem Gud og menneske blev overskredet i Jesus Kristus, han er sand Gud og sandt menneske. Og grænsen mellem liv og død blev overskredet i Jesu opstandelse. Og grænsen mellem nu og altid - i gammel sprogbrug: 'hér og hisset' - blev overskredet med Kristi himmelfærd. Og kirkens hovedopgave, mission, er én lang overskridelse af grænser, geografiske, kulturelle, etniske, moralske og traditionsbestemte grænser.

I Assisi-Kredsen erfarer vi også selv hvad det er, der hjælper til at overskride fastlåste grænser. Fastlåste grænser bygger som regel på fordomme, altså meninger og holdninger som man har med i sin bagage, men som ikke behøver at være sande eller dækkende. Ved at mødes og udveksle tanker og erfaringer, ved at holde gudstjeneste sammen, eller ved at lære hinanden at kende i samværet på en rejse i mange dage fra morgen til aften, overskrides mange grænser endnu inden man opdager, at der er en grænse.

Året 2012 er ved at rinde ud, det er Advent, og jeg vil på bestyrelsens vegne ønske alle medlemmer og venner en fredfyldt adventstid, en glædelig Jul og et godt Nytår - med tak for de samvær og kontakter vi havde i år – på gensyn i det nye år.

Pax & bonum, fred og alt godt!
Frederik Hjerrild

Øst og vest mødes

I januar 1964 fandt der et sjældent økumenisk møde sted på Oliebjerget. For første gang siden adskillelsen i 1054 mellem østkirken og vestkirken mødtes den østlige gren af kirken, repræsenteret ved Patriarken af Konstantinopel Athenagoras I, med den vestlige gren, repræsenteret ved Pave Paul VI.

Til mødet medbragte patriarken en gave til paven, en ny ikon med motiv af østkirkens apostel, Andreas, og vestkirkens apostel, Peter, der broderligt omfavner hinanden.

I østkirken er en ikon aldrig blot et billede, et maleri – man *maler* ikke en ikon, man *skriver* en ikon. En ikon er Guds ord, skrevet med former og farver. Derfor er der heller aldrig tilfældigheder eller kunstneriske friheder i en ikon. Hver figur, hvert penselstrøg, hver farve, hver gestus er meget præcis 'skrevet' i overensstemmelse med traditionen. Derfor vil en østlig kristen heller aldrig blot se på eller betragte en ikon som et billede, en genstand, et objekt, som jeg kan se på og så gå videre til næste objekt. Det er snarere ikonen, som betragter mig og meddeler mig noget – jeg er den modtagende. Derfor kan man også rolig opholde sig længe foran en ikon og 'lytte' godt efter hvad den har at 'sige'.

Uden at gå i detaljer med ikonen er der dog et fint lille ud-sagn, som vi skal have med. Den tætte broderlige omfavnel-se har stillet ikonskriveren over for en udfordring, nemlig

Assisi af Frans – en lysende by

Efterårstur til Assisi 2012

Efter en enkelt overnatning i Orvieto – på et luksusværelse med en kongelig udsigt over området og med en mindeværdig café-aften i højt humør foran den smukke facade på Orvietos domkirke - og efter endnu en overnatning på Alvernerbjerget, hvor Frans modtog sine stigmata, kører vi på tredjedagen fra morgenstunden mod Assisi.

På lang afstand ser vi byen ligge lysende med de gyldne farver midt i alt det grønne på bjergsiden. En by, der er så smuk og så dejlig at opholde sig i, at den for mange er blevet stedet, man må vende tilbage til - ofte. Vi finder hurtigt ud af, at en del af vore rejsefæller er 'stamgæster'. Og vi forstår også hurtigt hvorfor.

Byen er på mange planer som en luftig oase med en vidunderlig udsigt over det omkringliggende land og med store plad-

➔ hvordan man får to ligeværdige, lige store, glorier til at mødes. Der er to muligheder: enten kunne Andreas' glorie dække ind over Peters glorie – eller, som hér, lade Peters glorie være forrest. Den første mulighed ville af spidsfindige kristne i den vestlige kirke kunne tolkes som en selvhævdende lille finte i ikongaven. Mens den valgte løsning kun kan tolkes som en generøs gestus som kan vække glæde og udtrykke broderligt storsind.

Og vi skal lige have en yderligere detalje med: de to glorier er præcis lige store i diameter, men Andreas' glorie er hævet ganske få centimeter over Peters glories niveau. Jeg vil ganske upolemisk høre denne detalje som et realistisk udsagn om at Andreas vist var lidt højere end Peter.

Frederik Hjerrild

ser og smukke gamle bygninger i områdets lysgyldne kalksten. Dertil kommer de omfattende og betagende kirke- og klosterbyggerier.

Igen, som så ofte, bliver jeg slået af den ubegribelige udfoldelse af kraft, som menneskers religiøse følelser til alle tider har udløst!

Hele Assisi virker gennemglødet af ånd. Formidlet af Frans og hans virke, tænker jeg. Det var dejligt at opleve, at hans ønske om fællesskab mellem alle troende blev praktiseret de steder, vi var til alters. For at signalere, at vi ikke var katolikker, lagde vi højre hånd tværs over hjertet. Alligevel blev den lille oblat rakt frem mod os med stor hjertelighed. Uforglemmelige øjeblikke.

Og samtidig må jeg spørge mig selv, hvad Frans – for hvem fattigdomsidealet og hjælpen til syge og udsatte mennesker var helt centralt i hans tro og liv – ville sige til de omfattende byggerier og kostbarheder, der findes i Assisi til ære for ham?

Ville han sige, at de tjener til at drage mennesker til denne by, hvor hans tanker om et gudfrygtigt liv og hjælp til alle trængende kan inspirere de besøgende til et liv med større fromhed, offervilje og næstekærlighed? Måske.

Eller ville han tværtimod sige, at her ser vi dansen om guldkalven med de mange turister, som kommer og gør sig livet behageligt med Frans som påskud, mens mennesker lider og sulter verden over? I hvert fald paradoksalt og stof til eftertanke.

Yderst behageligt var det i hvert fald for os, som var med Assisi-Kredsen.

Med Frederik og Susanne var der sørget for alt - fra start til slut. Alle steder dejlige værelser, mad og vin ad libitum og stor venlighed fra klostrenes beboere.

Dertil kyndig rundvisning på de steder, hvor Frans og Klara har virket. Og tilmed en fredfyldt morgenandagt med Frederik i klostrets lille kapel.

Og sidst, men ikke mindst, var vi i selskab med dejlige og spændende mennesker med forskellige kirkelige udgangspunkter. Alle med respekt for andres personlige ståsted.

Vi kunne ikke ønske det bedre.

HJERTELOG TAK
for turen
til alle rejsefæller.

Inger Leth-Espensen

Frans af Assisi og Søren Kierkegaard

Indledning

En "reeksamination":

For 40½ år siden var jeg til eksamen hos prof. Søe. Jeg skuffede ham: emnet var skræddersyet til mig, efter hvad han havde hørt af prof. Skydsgaard: Begrebet efterfølgelse med særlig henblik på Frans af Assisi og Søren Kierkegaard. Og på det tidspunkt havde jeg nærmest droppet dem begge to. SK havde jeg forlæst mig på i gymnasiet

og nærmest lagt ham helt på hylden. Assisi og den hl. Frans havde jeg et had-kærlighed forhold til ovenpå på mit sommerophold i 1967.

Jeg blev ved med at vende tilbage til Assisi og til Frans, mit ubetinget mest optrykte værk var det lille rejseintroduktion til Assisi, som går tilbage til 1975. Den voksede – i bordskuffen – til utallige forsøg på få gang i den ultimative biografi om den hl. Frans for at få

Frans af Assisi og Søren Kierkegaard

Foredrag for Assisi-kredsen 17. nov. 2012
Af Erik Strid

frem hvad han virkeligt ville, fri for al katolsk og pilgrimsagtig-sentimental omklamring.

Men jo mere jeg læste, des mere fremmed blev han: middelalderlig og superkatolsk.

På et tidspunkt – første gang vist ved andagter på studierejser til Assisi – tyede jeg til SK – som en ”moderne” og luthersk og dansk modvægt.

Det blev til den tanke, at SK måske ligefrem kunne være en nøgle, kritisk, jordemoder-agtig, til at få et mere autentisk forhold til denne fremmede middelalderhelgen.

Det har jeg arbejdet videre på nu og fremlægger, hvad der ubetinget kun er et foreløbigt resultat af et lidt skræmmende arbejde, hvor jeg indimellem har haft en følelse af at de to særlige i stedet for at gå i struben på hinanden, rottede sig sammen imod mig...

2 profiler

”Profil”, er et sjovt ord, det er jo det moderne begreb for et – forenklet, men karakterfuldt – billede af en person. Vi tænker måske også på en grafisk profil, man skal helst profilere sig – f.eks. som god borger eller måske filosof. Men profil betyder som bekendt også portræt set lige fra siden, karakterfuldt, måske forenklet, men scenisk-fortællende, uden beskuerkontakt. Næsten alle Kierkegaard portrætter fra samtiden, i hvert fald de

mest kendt og oftest reproducerede, er profiler, indlysende nok, for det var moderne dengang – og forresten også nemt at få til at ligne.

Næsten alle de ældste billeder af Frans er ”en face”, lige eller næsten lige forfra. De er ikoner, han ser beskueren lige i øjnene. Vil i kontakt med tilskueren, han er ikke til at ryste af.

Men det er mere indviklet endda: Efterhånden som billederne mere bliver illustrationer til fortællinger, kommer der flere og flere profiler eller halvprofiler af Frans, det er nemmere og mere underholdende, ligesom mysteriespillene på middelalderens kirkepladser. Og der findes i det mindste ét en-face billede af SK. En ikon.

Og lige pludselig ligner de hinanden!

Tid og sted

Der er unægtelig stor forskel på de to. Afstanden på 600 år og et par tusind kilometer er det mindste. De synes så forskellige at det er umuligt at sammenligne dem.

Ganske vist er der nogle pudsige, ydre ligheder:

De var begge to forkælede sønner af velstående fædre, handelsmænd, nærmest nyrige: en klædehandler i en opblomstrende umbrisk lilleby og en hosekræmmer på den jyske hede. Frans var vistnok enebarn, Søren var den yngste af syv. Ingen af dem kan siges at have haft et særligt harmonisk forhold til deres respektive fædre, Frans brød rent med sin far, Søren måtte livet igennem bearbejde

sit vel i grunden dybt hengivne forhold til den afdøde husekræmmer.

Ingen af dem "realiserede det almene": fik et almindeligt borgerligt levebrød med hus, kone og børn. For Frans' vedkommende var det igen et rent brud, et valg mellem to etablerede verdener: den verdslige og den religiøse.

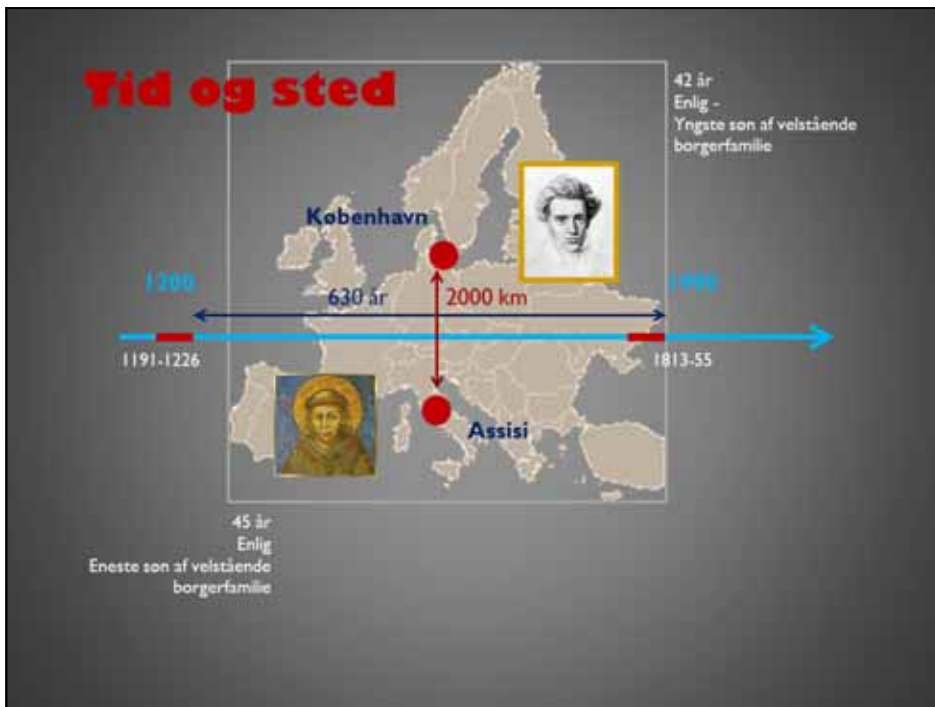
De døde begge to, da de var i 40'ne.

De var begge både poetisk anlagt, dybt religiøse og kredsede ustandseligt omkring lidelse og spot, for ikke at tale om martyriet. De havde også begge to en uhjælpelig hang til at iscenesætte sig selv, og de gjorde det overordentligt effektivt, og til megen forargelse.

Forskellen mellem dem forholder sig næsten kontrapunktisk til lighederne.

Den ene har formuleret sine tanker i en snes gennemarbejdede, gennemformulerede bind, foruden tusindvis af dagbogssider. Søren Kierkegaard er tænker, filosof og stort set ikke andet.

Frans af Assisi har efterladt sig et par stumper pergament, som han egenhændigt selv har skrevet, meget privat og personligt til én bestemt modtager, broder Leo; og her melder sig det første indtryk af en paradoks lighed, det første, måske lidt hårtrukne eksempel på at Søren Kierkegaards særegne begreber rammer lige ned i Frans af Assisis verden: den gode

Erik Strid

broder Leo, som øjensynlig har hjælp og trøst behov, er unægtelig en "hin enkelte"...

Derudover har Frans efterladt sig en række, mere eller mindre autentiske skrifter, forstået på den måde at vi har nogle tekster, han med forholdsvis stor sikkerhed har forfattet, men som kun kendes i afskrifter. (Det diskuteres hvorvidt han har skrevet eller dikteret eller hvor meget der er nedskrevet efter prædikener og taler.

Det er lige meget, for det var sådan man gjorde i et før-litterært miljø.)

Vigtigere er det at Frans ikke har nogen intentioner om at formulere sig skarpt filosofisk. Han vil ikke være "lærd", men helst "nøjes med enfoldigt" at gentage evangeliets ord. Det betyder desværre, at det nu kan være svært at lytte sig indtil hans egentlige anliggende.

Derimod har samtiden haft det betydeligt

nemmere ved at høre budskabet i hans talte ord, talte ind i tilhørernes rum.

Søren Kierkegaard skrev. Frans af Assisi talte. Hver især har de udtrykt sig på deres egen, helt egenartede, forudsætningsløse måde. Vi er så at sige nødt til formulere en Frans-af-Assisi- og en Søren-Kierkegaard-hermeneutik.

- Når man læser franciskanske prædikener fra middelalderen, er det ikke til at forstå hvorfor folk dyrkede dem. Når man læser den smule der findes, som kan ligne Frans' egne prædikener, er det lige så svært at forstå, hvorfor folk rendte efter ham. Men det gjorde de. Biografierne fortæller lidt om hvorfor: Frans havde en ualmindelig levende og musikalsk måde at tale på. Som en skuespiller i et enmands-show. Venligt, smilende, sødt, medrivende og noget med at lokke tilhøreren op på scenen og opleve sig selv i centrum. Forførende, kunne man sige. Noget med at blive båret af ordenes magi, hen hvor man ikke venter – men hvor troen venter på en...

(Der er skrevet meget om hvordan Søren Kierkegaard skal læses, og han har også selv givet anvisninger ("Denne bog vil forstås langsomt, men da også let" og gerne gennem højtlesning for en selv...). En måde at løse Søren Kierkegaard på er nok at læse ureflekteret, "enfoldigt", uden "noter", uden definitioner, men i ét langt, musikalsk forløb. Vi kan unægtelig læse os til, at han skrev meget musikalsk... Jeg tror gerne man må "glemme", hvad man har læst og glemme alle de terminologiske definitioner – hvis bare man lukker sig op for musikken, lader sig forføre og føre med – derhen hvor den enkelte opda-

ger at befinde sig på troens sted, eller i hvert fald på de 70 000 favne...

Ganske vist bruger Søren Kierkegaard meget ordet "begreb" – det gjorde filosoferne i tiden, men det er måske mere ram-mende at tale musikalsk om motiver, "ledemotiver". "Begreb" er i hvert fald ikke et akademisk abstraktum, men en hjælp til lidenskabeligt at forholdesigt til tværelsen.)

Og her er det, vi står vi ved den næste mærkelige lighed: De anvendte begge to en indirekte, humoristisk-musikalsk pædagogik. og de satte mærkværdig vis begge to ord på den: Frans ville være "en gøgler for Herren", Søren Kierkegaard gjorde Sokrates' jordemoder-pædagogik til sit forbillede. Hele hans skrevne værk er jo på en måde en slags sammenhængende pantomimespil. Ikke falde-på-halen-morsomt, men skrevet i én lang linie af elegant humor. Begge har villet lede tilhørerne/læserne ikke til intellektuelt at overbevises om troen, men til enfoldigt at lade sig føre hen til troen. "Blive en Christen..."

Forresten var der absolut også en mundtlig side af Søren Kierkegaard: han spadserede som bekendt meget i Københavns gader – og talte med folk på gaden! De fravalgte ægteskabet... Men bortset fra den maleriske scene foran Assisis bispegård er der ingen historier om nogen smægtende ungdomskærlighed (uden i vores romantiske fantasi), kun næsten brutale erindringsglimt om hvordan Frans måtte vise sin foragt over penge – ved at dekorere møg med dem – overfor luksus ved at fryse og sulte – og over for erotiske forestillinger ved at vælte sig i en

Hvad blev de?

Helgen En "uro i retning af inderliggørelse"

Helgenkåret 2 år efter sin død
Italiens skytshelgen
Tolket som en "alter Christus"

Sokratesdiscipel,
selvscenesætter,
udfordrer af "det kirkelige bestående"

Grundlægger

Af en verdensomspændende familie af forskellige mandlige og kvindelige ordener

Udgiver

Al egne bøger, for egen regning
Lever alene, dør alene...

Profet

inspirator og udfordrer til kirkelig selvkritik, social bevidsthed, mission og diakoni

Lærer

i den protestantiske kirke
inspirator for filoffer og kunstnere
Fremdeles "en søn i himlen" ...

tornebusk...

Søren Kierkegaard derimod har efterladt sig en historie om en pinefuld romance, bestandig bearbejdet og reflekteret gennem det meste af forfatterskabet.

Frans kunne vælge det gennemregulerede cølibat som en "normal" mulighed. Med en stærk tradition for at vurdere det kvindelige som halvvejs satanisk. Kierkegaard havde det ikke så nemt i sin både borgerligt-rationalistiske og gennemromantiske tid, med forestillingen om hjemmet og med Goethes forestilling om "das ewig-weibliche" i bagagen – for ikke at tale om Mozarts Don Giovanni...

(Jeg kan ikke lade være med at forestille

mig de to sidde på en café i Himmerige og udveksle erfaringer om, hvor dumme de har været...)

De havde begge to et kompliceret forhold til deres respektive kirker.

Den ene var i sin fremtræden – ordløst – en voldsom modsigelse af den måde kirkenes organisation og magtapparat fremtrådte på, den lille fattige bodgører fra Assisi lige foran den pavelige pomp og pragt. Men i sine – og andres – ord en 100% loyal tjener af den samme kirke, fra de herrer paven og biskopperne til den ringeste lille præst. Og trods alle de innovationer og al den anderledeshed han kom med, endte han med at finde sin in-

diskutable plads i en gennemorganiseret kirke. (Selvom de følgende århundreders voldsomme diskussioner inden for franciskanerordenen antyder, at det hele ikke var så enkelt endda.)

Den anden – selvom han troligt har siddet på sin plads i Vor Frue kirke, holdt han sig hele tiden fra at blive en del af det kirkelige system. Han var cand.theol. men aldrig præst. Og Søren Kierkegaard endte jo i en voldsom undsigelse af hele det kirkelige bestående. Med karikaturen af cand. theol. Ludvig From som søger, ikke Guds Rige, men først embedet...

Det fælles udgangspunkt imidlertid er aldeles tydeligt en ubetinget koncentration om Jesus Kristus, for Frans grunden til at holde sig loyalt og trods al kritik til den kirke, hvor Jesus er tilstede i sakramentet. For Søren Kierkegaard grunden til at fastholde kritikken af et kirkeligt bestående, der har skiftet kristendommen ud med kristenheden, og bærer korset på maven og ikke på ryggen. (Om den ting kunne de formentlig også sige hinanden et par sandheder...)

Tilsyneladende er de også kolossalt forskellige i deres efterliv:

Den ene blev – i levende live – stifter af og midtpunkt i en tusindtallig bevægelse, som nu efter 7-800 år stadig består.

Den anden var og ville være en enkelt, levede og døde for så vidt ensom og uden følgeskab. Ikke des mindre stod Søren Kirkegaard jo fadder til en filosofisk og eksistentiel bevægelse, som prægede en hel verdens åndsliv i de følgende århundred. Set globalt og lige nu, er der nok flere der forholder sig til Søren Kierke-

gaard end til Frans af Assisi.

Og akkurat på samme måde som Frans af Assisi kan siges at være brugt og misbrugt af den katolske kirke og dens institutioner, af umbriske og italienske interessier, af fredsbevægelser og blomsterbørn og dyrevenner og så videre, sådan vil Søren Kierkegaard også kunne se sig forstået og misforstået, brugt og misbrugt af både den danske folkekirke og dens fakulteter. (Det vil de to sikkert også kunne blive enige om på deres himmelske café...)

Inspirerende og lærerigt Økumenisk Efterårskursus

Kurset havde i år temaet Den digitale kirke. Og digitalt, det var det. Kurset foregik ikke kun på Nyborg Strand. Kurset levede sit eget liv på Twitter og Facebook før, under og efter kurset.

Hvad har man så lært på dette års økumeniske efterårskursus? Blandt andet følgende: Vi har lært, at vi skal råbe ud fra de virtuelle tage - internettet er vores Areopagos! Vi har lært, at man sagtens kan holde gudstjeneste med live-tweetede bønner, multi-medie-bønnestund og Youtube-præludium. Vi har lært, at en nordjysk pige, der savner sin bamse, godt kan blive til en forsidehistorie – via de sociale medier. Vi har erfaret, at kirkerne er på vej mod version 2.0.

I stedet for nølende at overveje, om kirken skal følge den teknologiske udvikling, stilede vi direkte mod version 2.0 og så på nogle af de mange uudforskede muligheder, der er at finde på de digitale og sociale medier.

Det blev tilvejebragt af inspirerende oplæg af kompetente folk: samfundsdebattør Erling Tiedemann, digital konsulent Benjamin Rud Elberth, kommunikationsmedarbejder i Metodistkirken Rikke Holmberg, sognepræst og app-designer Sarah Auken samt præst og mediekonsulent Rebecca Rudd.

Ph.d. og kommunikationschef i Kirkeweb Peter Fischer-Nielsen forsøgte at kigge i krystalkuglen og gav sit bud på kirkens digitale fremtid. Fischer-Nielsen mente ikke, at man skulle sætte skarpe skillelinjer mellem livet på nettet og offline-virkeligheden.

Han spåede, at man fremover vil opleve sjælesorg over Skype, at mission i udlandet vil i højere grad foregå via webkonferencer, og at offline-kirker vil blive et nichefænomen. Alle tal peger på, at når folk søger viden om kristendom, spørger de ikke præsten eller kigger i Bibelen. De klikker ind på Google. Derfor vil kirken i langt højere grad være at finde på nettet..

I den efterfølgende plenumdiskussion, der blev krydret med to responsoplæg fra generalsekretær i Økumenisk ungdom Jens Christian Kirk og generalsekretær i Baptistkirken Lone Møller-Hanssen, var der især to spørgsmål, der optog forsamlingen meget:

1) Hvad stiller man op med alle svinerierne på internettet? Hvis man lader alle stemmer komme til orde, er det sjældent kun forstående røster, der udtaler sig om kirke og religion. Hvad stiller man op med alle de virtuelle ballademagere? Hvilke kræfter inviterer man ind i kirken, når man går online?

Menneske, hvor er du?

DANSKE KIRKEDAGE 2013

Velkommen til Danske Kirkedage 2013 i Aalborg

Danske Kirkedage er det største fælleskirkelige arrangement i Danmark og finder sted hvert tredje år i Kristi Himmelfartsferien.

Næste gang er den 9. - 12. maj 2013 i Aalborg.

Se frem til: Åbningsgudstjeneste med 4.500 personer i Gigantium, spændende foredrag, workshops, boder og god stemning.

Læs mere på www.danskekirkeksraad.dk/

---

2) Er det ikke et afkald på nærværet? Hvordan kan man være nærværende over for sin næste, og hvordan kan en præst være nærværende over for sin menighed, hvis man hvert andet minut skal tjekke de seneste updates på sin smartphone?

Ikke desto var der en fælles forståelse om, at man skulle tage de nye medier alvorligt.

Af Christian Arffmann, formand for Økumenisk Ungdom

Kilde: Danske Kirkes Råds hjemmeside - www.danskekirkeksraad.dk

Assisi-Kredsen
Marianne Plum
Teglværksgade 3, 1.th.
DK-2100 København Ø

Returneres ved varig adresseændring

BESTYRELSEN

Frederik Hjerrild, formand
Dirch Passers Allé 17, 3.th.,
2000 Frederiksberg
tlf 61 79 50 55
frederikhjerrild@gmail.com

Marianne Plum, sekretær
Teglværksgade 3, 1.th., 2100 Kbh Ø
tlf 39 29 87 40 / 20 28 25 03
plum@assisi-kredsen.dk

Lotte Abel, kasserer
Havnevej 26, st.tv. 4000 Roskilde
tlf 38 28 85 56
Assisi-Kredsens giro: 225 19 49
Bank: reg. nr 3186 konto: 225 19 49

Gunnar Bach Pedersen
Sdr. Boulevard 114, 1.tv, 1720 Kbh. V
tlf 33 25 52 92
gbp@assisi-kredsen.dk

Eva Rungwald
Løvevej 10, 2610 Rødovre
tlf 36 41 33 96

Gert Ryom-Hansen
Vennemindevej 2, 2.th., 2100 Kbh Ø
tlf 39 29 26 14

Blanka Langsted
Roskildevej 94, 5.tv.,
2000 Frederiksberg
tlf 38 79 89 82

Johan Petersen
Kulsviervej 95 B, 2800 Lyngby
tlf 45 87 99 47

Susanne Gram Larsen
Mathilde Parken 5, st.th., 3400 Hillerød
tlf. 48 26 23 89
sglarsen@mail.dk

NYT FRA ASSISI-KREDSSEN

redigeres af
Marianne Plum (ansv)
Gunnar Bach Pedersen

Nyt fra Assisi-Kredsen
ISSN 1395-8798